

Zombori László

Fatelep

SZÍNÉSZEK, BOHÉMEK ...

Nagyon régen Miskolcon a III. Richárd került színre. Amikor Richard kétségbeesve felkiáltott: — „Egy országot egy léért!” — valaki leszolt a karzatról!

— Szamárság is jó lesz magának! A színész szemrebbenés nélkül válaszolt a kedélyeskedőnek: — Igaza van, jöjjön le!

Harmath Imre színpadi szerző benyújtotta darabját az egyik színház igazgatójához, akiről köztudomású volt, hogy nem az ő véleménye a döntő, hanem ami a felesége mond.

A darabot a színház nem fogadta el előadásra, mire Harmath a kövekező táviratot intézte az igazgatóhoz:

— A fúria ítéletét megfellebbezem!

A régi idők népszerű kabarékomikus, Szenes Ernő, akit a kövér Szenes néven ismertek, állandó pénzzavarral küzdött. A Lánchídon ment át egy barátjával.

— Látod — szólt Szenes —, ha ez a királyi vár az enyém lenne, azonnal rendbe tudnák jönni anyagilag.

— Mit érnel vele, ha a királyi vár a tiéd lenne?

Szenes csodálkozva válaszolta: — Mit?! Hát egy húszast csak kapnék érte?

Az első világháború alatt Föld Aurél igazgató rendelkezése szerint az akkori Városi Színház csak szombat-vasárnap tartott előadást. A színészek természetesen hetenként csak két napra kaptak fizetést.

Amikor egymást követték a katonai behívások, az egyik színész keserűen megjegyezte:

„Most már csupán az kéne, hogy Föld Aurélt is behívják katonának, s akkor csak szombat-vasárnap lenne háború!”

Egy népszerű vidéki táncoskomikus nem kapott albérteti lakást, s kénytelen volt felkeresni a városka szállodáját.

A színészt a portás nagy örömmel üdvözölte:

— Miben lehetek szolgálatára, kedves művész úr?

— Mibe kerül egy szoba az első emeleten? — kérdezte a színész.

— Hat pengő.
— A másodikon?
— Öt pengő.
— És a harmadikon?
— Ott csak 3 pengő.

A színész köszönt és elindult. A portás utánaszólt:

— Hát nem veszi ki a szobát?
— Nem elég magas nekem ez a szálloda!

Adított már a simogatásom is. Most már nem szégyellem bevallani, hogy élveztem is ezt a főnök helyzetet.

A férfi töltött, cigarettára gyújtott. Az asszony elkomorult és felsóhajtott.

— Aztán elhagyott... Emlékezhetsz rá. Tudod, azon a szakszervezeti üdülésen, Csehországban. Ott még együtt töltöttük a két hetet, aztán többé nem találkoztunk... Gondoltam, most már kitarok melletted, de nem tudtam hozzád nőni... Kínomban megadultam, aztán jötték sorba: Ferenc, a járásból... Különbben minék soroljam? Nem érdekes... Csak az utolsó, a Jancsi. Arról már te is tudsz... Hát így, Pista, ennyi az egész, most már mindent tudsz.

A férfi felállt, fel s alá járt a szobában megállt az ablaknál, bámult kifelé.

— Pedig én nagyon szerettelek!

— Ki tehet róla!... Ne haragudj, Pista, arról én igazán nem tehetek.

— Nem, a világegyetem haragszom... csak egy kicsit furcsa... ez a kettősség, ez a mi egész házasságunk. Mondd meg igaz lelkedre: mind különb férfi volt, mint én?

Az asszony játékosan hintázott ültében.

— Nem tudom... Talán igen...

— És mondd csak: soha nem sajnáltál, soha nem érezted lelkiismeretfurdalást?

VILAGUTAZÁS

Sólyom László

A WARTBURG LÁZADÁSA

Történt, több, mint három évvel ezelőtt egy akácillatos tavaszi alkonyatkor, hogy a Csetetke házaspár kikönyökölt lakásuk ablakába és az utcát szemlélte. Este, amikor együtt volt a család, vagyis hazatértek a gyerekek, mármint az ifjabb Jenő, a sofőr és az ifjabb Matild, az óvónő, Csetetke közölte atyai elhatározását:

— Holnap előjegyzek egy Wartburgot, mivel edesanyátoknak ez egyetlen vágya. Amíg a szükséges pénzt összerakjuk, szerényen kell élnünk, azaz nem vásárolhatunk francia travira polót, nem járhatunk drága moziba és nem vacsorázhatunk babfőzeléket.

A család egyhangúan lelkesedett és lelkesedésük semmit nem csökkent a következő három évben. Így már a második év közepén kibérelték a szemben levő házban megüresedett garázst, azt

teljes egészében kicsempézték, apránként vásároltak az ülések-re teveször takarókat és nádfo-natot és autórádiót, autóventillátort, autómóbert és a hirdetések ajánlotta mindenféle tisztítószer-t.

Májusban végre megkapták az értesítést, hogy átvehetik a Wartburgot. Ifjabb Jenő készségesen vállalkozott a kocsit hazahozására, mivel szüleinek csupán jogosi-ványuk volt, de gyakorlatuk nem. Csetetke azonban nem bízta fiára az új kocsit, hanem megkérte egy ismerősét, aki harmincöt éve volt a taxinál.

A balesetmentes közlekedésért többszörösen kitüntetett sofőr a kocsival zökkenő nélkül fölment a kissé meredek Spirál utcába és karcolás nélkül beállította a ragyogó garázsba.

Másnap szombat volt. Csetetkeék kitölték a garászból a kocsit és az utcán alaposan lemosták, megszüdölözték, kiporszívózták és elhelyezték üléseire a teveszöröket, valamint két szakember segítségével beszerelték a meglévő autóminden-féléket.

Csetetkeék estére szörnyen fáradtak és rettenetesen boldogok voltak. Vacsora után Matildka megkérdezte, hova kocsikáznak holnap. Ifjabb Jenő azt javasolta, menjenek a Balatonhoz.

— Még mit nem! — pattant föl idősb Jenő — ott történnek a balesetek.

A fiatalok ezután sorra említették a kirándulóhelyeket, de a megfontolt szülők mind elvetették. Így másnap a család, amikor délutánra kiderült az ég, vilamoson kirándult a Margitszigetre, ahol két üveg sört ittak a Wartburg egészségére.

Hétfő reggel ifjabb Jenő javasolta, hogy elfuvarozza a családot munkahelyeikre és este sorra értük megy.

— És egész nap, hol fog állni a kocsit? Talán majd az utcán?

— háborodott rá az anyja, A Csetetke család tehát továbbra is a reggeli csúcsgorgalomban zsúfolódva bumlizott munkahelyükre.

Veress Miklós

ARANYSZONETT

Aranykor színek őszi tornya
óarany-öblü rothadás
Beleszédül a vad darázs
szárnya a napot eltakarja

ez az utolsó szárnycsapás
ez az utolsó tört vitorla
eszélős kóró hogy sodorja
póre partig egy rossz varázs

ez az utolsó mese itten
arany-királyfi visszaretten:
forog a semmi kacsaláb-füstje

arany-halálok titka pattan
s mint penge villog szakadatlan
a hajszálak férfi-ezüstje

BEILLESZKEDÉS

Vállaltam: forgok mindig holnapig
mint amaz okos derék
és pontos fogaskerék
ki mindhalálig csak kopik

előtti éjszakán is találkoztam vele?

— Ne beszélj! — csodálkozott rá a férfi, és most már kényszeredetten nevelt. — Ezt nem tudtam... Honnan is tudhattam volna... — Ujjának bütykével kitörölt a szeméből egy könny-cseppet. — És a lakodalmunk után is találkoztatok néha?

— Dehogynis néha, elég gyakran!... Ha hosszabb szolgálati útra mentél, két-három éjszakát is nálam töltött.

— És nagyon szeretted?
— Nagyon...
— Nekem is azt mondtad, hogy nagyon szeretsz.

— Tudod, hogy van az: ki-mondja az ember. Megszakásból, kötelességből, mert a férje...

— Érdekes — gondolkodott el a férfi. — Pedig úgy viselkedél és játszottál velem, mintha valóban szerettél volna...

Az asszony ajkbiggyesztéssel válaszolt, öntelten, mint aki büszke a tetteire.

— Könnyű azt megjátszani, Pista. Az a legkönnyebb. Sem ész nem kell hozzá, sem erő, csak egy kis móka, egy kis fúrfang, játék, hisz tudod, hogy megy az!

— Tudom, tudom — bólgatott a férfi. — Én meg gyanútlanul bevettem és... szerettelek. Érezned kellett, hogy szeretlek...

— Persze, hogy éreztem... Hisz épp azért volt olyan könnyű téged félrevezetnem... Nagy macska voltál, Pista, az az igazság! Elvakított a szerelem. Meg-